

Sarah Challis

Weerzien in de woestijn

2014

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Emily

Op een heldere, frisse zaterdagmiddag in april gaf ik mijn vader trillend een arm. We stonden op het punt om samen het uit grijze steen opgetrokken kerkje binnen te gaan, dat in het dorpje Over Crompton staat, in het district Dorset, waar ik ben geboren en getogen. We bleven binnen even staan en ik rook de lelies die mijn moeder en tante Sadie op het altaar hadden gezet en de kille, bedwelmende lucht van narcissen en hyacinten die bij elke kerkbank stonden. Een zee van gezichten draaide zich naar me om en in zijde gestoken billen schoven op de banken, terwijl er een verwachtingsvol geroezemoes uit de gemeente opklonk. Ik kon niet meer terug, niet dat ik dat wilde. Het was eindelijk zover, mijn trouwdag. Het orgel zette in en voor in de kerk zag ik Hugh overeind komen en het gangpad in stappen om me met een brede en spontane glimlach te begroeten. Hij zag er mooi uit in het pak dat ik hem tijdens de uitverkoop in januari opgedrongen had, want pakken waren niet aan hem besteed. Helaas was de kapper nogal drastisch tekeergegaan en waren zijn karakteristieke lange, bruine lokken verdwenen. Hij zag er jeugdiger en ook wat ruiger uit, als een jonge soldaat die nog maar net is opgeroepen. Hugh mag dan antropoloog zijn en de exotische rituelen van verafgelegen stammen bestuderen, toch heeft

hij een afkeer van zulke activiteiten in zijn eigen leven. Het was dus maar goed dat ik er nooit van had gedroomd om door een onder bloemen bedolven koets van de boerderij van mijn ouders naar de kerk te worden gereden of van een hele horde bruidsmeisjes en bruidsjonkers of van een boog gemaakt van hooivorken. Ook ik gaf de voorkeur aan een eenvoudige bruiloft. Ik had een klein aantal gasten uitgenodigd en droeg een roomkleurige mouwloze jurk met een wollen jasje. Mijn donkere haar viel los tot op mijn schouders. We hadden natuurlijk ook in Londen en alleen voor de wet kunnen trouwen, zonder enige poespas, maar ik ben wel een Kingsley, een afstammeling van een van de oudste boerenfamilies in Dorset, en het leek me passend dat ik mijn huwelijksgeloften in het kerkje zou afleggen waar mijn voorouders op de aangrenzende begraafplaats hun laatste bestemming gevonden hadden. Het kerkje ligt op korte afstand van de boerderij waar ik ben opgegroeid en waar ik met mijn nichtje Clemmie vaak bruiloftje speelde met behulp van een kanten tafelkleed als jurk en een trekringetje van een blikje fris als trouwring.

Ik ben enig kind, maar op de voorste rijen in de kerk zaten mijn zes neven, Clemmies broers, allemaal even lang en met de opvallende goudblonde haardos waar de Kingsleys om bekendstaan. Ze keken me geamuseerd aan, want daar liep ik, hun mollige (want dat

was ik als kind) nichtje Emily die daar maar even die dag zou trouwen. ‘Daar zul je haar hebben! Daar is Em! Niet te geloven, toch? Die arme ziel weet vast niet wat hem te wachten staat.’ Ik hoorde ze dat al bijna fluisteren, terwijl ze elkaar aanstootten en hun nek uitrekten. Voor hen zat mijn moeder, met een grote, platte hoed en mooi opgemaakt. Een wereld van verschil met de rest van de Kingsley-dames in hun onflatteuze kleding. Die waren beter in het keuren van een melkkoe of een springpaard dan in bepalen wat ze voor een bruiloft aan moesten trekken. Naast haar zat tante Ellen sereen te stralen en daarnaast zat oom Peter, de broer van mijn vader. Hij zat al sinds het ontbijt aan de whiskey. ‘Even een opkikkertje’ noemde hij dat, en nu stond hij te zwaaien op zijn benen terwijl het orgel mijn schreden door het gangpad galmend begeleidde.

Mevrouw Timmis zat in haar rolstoel naast het preekgestoelte. Het kleine, kromme mensje was net een vogeltje, zoals ze daar zat, met hangend hoofd en haar handen gevouwen onder haar kin. Ik had geen idee of ze besepte dat ik daar met mijn vader aan kwam lopen om me bij mijn aanstaande echtgenoot te voegen. Na een reeks kleine beroertes was haar vaak niet duidelijk wat er om haar heen gebeurde. Toch speelde ze een belangrijke rol in mijn leven, want door haar had ik Hugh leren kennen.

Aan de andere kant van het gangpad stak Hughs kleine

familie magertjes af bij de groten getale Kingsleys. Zijn vader en moeder, de een klein, de ander lang, maar allebei schuchter en onopvallend, stonden recht voor zich uit te kijken, alsof ons trouwfeest een beproeving was. Het was me een raadsel hoe zo'n nederig stel niet alleen een briljante en excentrieke man als Hugh had voort kunnen brengen, maar ook nog eens een dochter als Erica, zijn felle bondgenoot. Zij werd vergezeld door Neil, haar timide man, die voor de BBC werkte, en hun vreselijke zoontje Matthias. Ze hadden alledrie hetzelfde pagekapsel en droegen onbestemde milieuvriendelijke kleding van hennep en vegetarisch schoei-sel. Straks zouden ze tegenover de veehouders en fervente aanhangers van de vossenjacht van mijn kant van de familie komen te staan.

Waarom was ik plotsklaps bloednerveus zodra we bij het altaar aankwamen? Mijn handen trilden en door een tic in mijn linkerknie ging de zoom van mijn jurk driftig heen en weer. Mijn vader trok voorzichtig zijn arm terug en Hugh kwam naast me staan. Ik moest mezelf eraan herinneren dat ik hem glimlachend aan moest kijken en geen verstoorde blikken moest werpen op zijn totaal verknipte haar. Hoe kon het nu langs me heen zijn gegaan dat hij een afspraak bij een schaapscheerder had gemaakt? Ik had de hele bruiloft tot in de puntjes geregeld. Aangezien ik in Londen als lerares op een basisschool werk, ben ik het gewend om orders

uit te delen. Mijn grote dag had ik dan ook aangepakt alsof het een schoolopdracht was voor mijn klas met zesendertig zevenjarigen. Mijn moeder had er iets van gezegd. ‘Lieve hemel, Emily! Ik wil je graag helpen, maar dan moet je wel een andere toon tegen me aanslaan; jij bent mijn juf niet.’

Hugh en ik passen uitstekend bij elkaar, want ik was al snel tot de ontdekking gekomen dat hij iemand nodig had om dingen voor hem te regelen. Hij is altijd en eeuwig van alles kwijt, zou zijn eigen hoofd nog vergeten als dat niet op zijn romp vastgeschroefd zou zitten en is het toonbeeld van een verstrooide professor. Maar als hij iets wil, dan bijt hij zich er ook helemaal in vast. Hij wilde bijvoorbeeld per se met mij trouwen. We hebben elkaar ongeveer een jaar geleden leren kennen. Ik was nog verdrietig nadat een lange relatie was beëindigd. Ik ga het geen liefdesrelatie noemen, want hoewel ik tijdens de schoolperiode en de universiteit zeker van Ted hield, waren de jaren erna een tranendal geweest. Inmiddels weet ik dat ik een droom najoeg die nooit in vervulling zou gaan. Pas toen ik Hugh leerde kennen, werd me dat duidelijk. Stukje bij beetje werd ik verliefd op de man met het afgrijselijke kapsel die vandaag met me zou trouwen.

De afschuwelijke romantische hunkering en het verdriet dat Ted me had aangedaan, schenen allemaal bij elkaar te komen en als bij een dambreuk voerde het

water me mee naar mijn redder Hugh. De lieve, fatsoenlijke, aardige, slimme en onbaatzuchtige Hugh. Zo snel als ik het nu beschrijf, ging het natuurlijk niet. Hugh deed soms veldwerk of moest in een of ander ver land een lezing houden, en ik had het druk met mijn vermoeiende baan als schooljuf. Maar toen we elkaar eenmaal hadden leren kennen, waren we net twee postduiven die terug vlogen naar het hok om liefdevol tegen elkaar te koeren... Maar dan iets anders. Hugh is waanzinnig vaag en schijnt vaak vergeten te zijn dat ik nog besta; hij heeft totaal geen kaas gegeten van de gangbare romantiek. Mij vallen geen dozen bonbons en flessen champagne of liefdes-sms'jes of attenties in een hartvorm ten deel. Terwijl de ontrouwe Ted daar nu juist zo gul mee was geweest. En toen begon de dienst en zongen we hand in hand psalm 87. Tot mijn verbazing had Hugh een prachtige bas. Wat gek dat ik hem nog niet eerder had horen zingen. Een jaar is blijkbaar niet lang genoeg om alles over iemand te ontdekken. Achter ons jankten de Kingsleys als een meute melodieuze honden mee. Ze vinden het heerlijk om in alles beter te zijn, en dat geldt ook voor zingen in de kerk. Hugh en ik keken elkaar aan en glimlachten liefdevol. Hij gaf me een kneepje in mijn hand. Ik ben dol op zijn vingers, ze zijn lang en elegant en zien er gevoelig uit. Heel anders dan de rode stompjes van mijn familie.

Debbie, onze vrouwelijke dominee – mijn vader noemt haar ‘de dominese’ – ging ons voor in gebed en ik hield mezelf voor goed te luisteren zodat ik er geen woord van zou missen. Zodra ze onze families en vrienden begroette die getuigen waren van ons huwelijk, dacht ik meteen aan Clemmie en hoe erg ik het vond dat ze niet bij haar lange broers in de kerkbank zat. Clemmie is mijn vriendin, altijd al geweest, en dat zij ontbrak, was het enige minpuntje aan de hele dag.

Ik moest aan haar denken omdat er door haar een gat viel dat door niemand anders opgevuld kon worden. Juist zij had hier moeten zijn, dit met mij beleven. Zij was het ontbrekende puzzelstukje van mijn leven. Ze had er van meet af aan bij moeten zijn en me moeten zeggen dat het een verstandige beslissing van me was om met Hugh in het huwelijksbootje te stappen. Ze had samen met mij op mijn vrijgezellenavond dronken moeten worden. Ze had erbij moeten zijn om de jurk uit te kiezen en te bespreken wat voor kapsel erbij zou staan. Clemmie is mijn zielsverwant, ze betekent meer voor mij dan een nichtje of een hartsvriendin. We hadden per slot van rekening op negenjarige leeftijd met een mes in onze pols gesneden en ons bloed vermengd om daarmee ons zusterschap te bezegelen. We zegden toe er altijd voor elkaar te zijn.

Clemmie is erg bijzonder. Mensen zijn onder de indruk van haar bijzondere schoonheid. Er zit een spoor-

tje exotisch bloed in de familie Kingsley, dat zo af en toe komt bovendrijven en een Vikingkoning of een Saksische krijgsheer voortbrengt. Dat gaat zowel voor Clemmie als voor mijn vader op. Ze bezitten allebei een stralende schoonheid en een innemende charme. Mijn vader kreeg dankzij zijn romantische, knappe uiterlijk niet alleen de hand van mijn moeder, die als stadse een buitenstaander was, maar ving bovendien veel aandacht van talloze andere vrouwen op wie hij met grote regelmaat hopeloos verliefd werd.

Dat ligt bij Clemmie anders. In onze jeugd bewonderden de plaatselijke jongens, de zonen van de boeren uit de buurt en vele anderen haar vanaf een afstandje, terwijl ze rotzooden met de stevige vrolijke meisjes, die daar maar al te blij om waren. Clemmie was te afstandelijk en te onbereikbaar. Ze was te onverschillig en te vaag. Haar peilloze blauwe ogen waren te verwarrend, en wat nog het ergste was: zij zag hen niet staan. Zij werd nooit achter in een geleende auto betast of gekust onder het paard bij gymnastiek. Ze gilde, flirtte en piepte niet als ze werd geplaagd en ruw werd beetgepakt, wat de plaatselijke plattelandsjongens als vrijen beschouwden. Geen enkele jongen zou het gewaagd hebben om met Clemmie te scharrelen. Zij was als een middeleeuwse prinses, terughoudend en kuis, alsof ze in een kasteel woonde omringd door een ondoordringbare doornhaag.